

Cernatič Zdravko:

Pa me prime, pa me mine...

Pa me prime, da zapišem te spomine: 2, del - za leto 2019

In sem brskal v svojem slamnatem podstrešju
V velikem pajkovem omrežju,
da najdem neke »rimelne«,
da nekaj iz njih napravim le,
če nisem že pozabil vse;
Al' iz tega zajčnik bo al plot
to se bo vidlo sprot...

Spet je leto naokrog.
Eni šli smo čez v opankih,
drugi šli v salonarjih so dragih,
a eni so šli bosih nog.

In to leto b'lo je bolj zakleto kakor sveto!

Sem januarja še kar hodil:
Od Strunjana do Pirana,
pa skoz dornberške šel sem vinograde
in pri Mariji bil zaključek je že iz navade.
Pa iz Kobjeglave smo v Štanjel se podali
in si v Ferrarijevem vrtu spet moči nabrali.

Pa prišel je Občni zbor,
kjer račune je polagal naš odbor.
Vse je bilo v redu, vse bilo okej,
le finance so naše nizko še naprej-
Skoraj smo že na psu...
A Bog pomagaj, recesija je tu!

Obenem smo spomnili mi se Prešerna,
kajti dela njegova so za nas neizmerna.
In vsi smo k temu nekaj pridali:
Razstavljali, prečitali, kaj napisali...
In zame so rekli, da ta večer bil jaz sem zvezda dneva.
In to še sedaj v ušesih mi odmeva-
Od poljubčkov bil sem čisto rdeč
in od nerodnosti najraje bi utekel preč!
Pa Silvo tu raztegne še svoj meh
in s šalami nas spravlja v smeh.

A koledar naprej se vije
in že mi iz Kopra čez Šared navzdol hitimo,
kjer sonce z žarki nam na morje sije.

Potem pa pride Benečija...

obenem pusta mi slavimo,
odganjamo mi zimo in se veselimo.
Tu Marja s krofi nas zalaga,
da za glažek vinca dobra bo podlaga.
In dame naše vse so urejene.
V dekleta brhka vse so spremenjene:
Mirjam »zgodna je plavuša«,
Marija v svili bleščeči krog nas šelesti
in kot Šeherezada iz »Tisoč in ene noči«
v moških ta pravih skomine budi.
Tu Zora riše kot Picasso,
drugi baše se s klobaso.
To je naš pust!

Bruno in Sonja k nam prišla sta iz Venezie
in hitro rekla, da pri nas je lepše.
Braniški Bruno z brki striže.
V frizurah novih v sončnem soju
Vrtijo se ritke, kot bile bi pri Plejboju.
Jaz Nado komaj sem prepoznal
in jezik se mi trikrat je zavozlal.
Peter frajer nekaj jeca,
ne razume, tu ni heca!
Spodaj v hlačah nekaj skriva
in se s puncami preriva.
To naš je pust!

In domov odšli smo mastnih ust.
Ženske so dobile še roza kartušo,
da za Dan žena si posladkajo dušo.

V Benečiji radi vid'li bi še Landarsko jamo
a zaman čakali ključ smo pred rešetko zakovano!
Jaz tu že tretjič doživel sem tuj odnos za zgodovino samo,
ki v meni pušča hudo rano.
Dvakrat nam odprla vrata je signora,
ki črhnila besede ni slovensko,
čeprav je vedela imena ustvarjalcev poimensko.
In to bilo stoletja skrito svetišče je slovensko
in verna straža bili tukaj ti ljudje so;
pred Turki, za Benečane in Oglej
in za Furlanijo ravno dol naprej.

Ta dan smo še v Špeter šli Slovenov,
da vid'li bi Slovenski dom
in si razjasnili turoben dvom.
A v meni še vprašanje žgoče tli-
Koliko še Čedermacov tu živi?
Dva, tri- ali še morda tisoč jih trpi?
Ko tako strmim imam občutek,

kot da tu še zmeraj z zidov doli bi kričalo besedilo strašno
nam Primorcem dobro znano:
»Qui si parla soltanto italiano« !!!
In bolj ko gledam, bolj si mislim-
Ga ni Italijana, pa tud' Slovenca,
ki pogledal v dušo bi zamejca,
njegovo stisko, njegov boj
za besedo lastno, svoj obstoj...

Potem čez Sočo šumečo v Št.Maver smo šli,
pa v Repentabor na nove poti.
Potem Čepovanci so gor nas povabili,
nas stregli s potico, da smo se kar razvadli.

In potem prišli črni so dnevi:
deževne nedelje, adijo izleti!
Ko iz zaspanega jutra nas »mesič« predrami,
da Srečkota kovača ni več med nami!!!
Dragi Srečko, v miru zdaj prehodi nove kraje,
nam pa naj kovaška iskra spomin na tebe daje.
Zatem še Uršiča tragedija je doletela,
ko stresla se je Gorica cela- in ko da to ni bilo dovolj,
imeli so še strašen karambol...

In mi pravijo, da vsakdo umre ob pravem času-
Jaz žal ne verjamem, da to sloni na trdnem glasu-
Za ene morda že,
ta druge pa vprašal ni nihče.

Pa tudi zdravje naše ni več idealno
in nam letos je opešal tudi Franko.
Mirande dolgo vid'li nismo,
da kmalu k nam se vrne držali mi pesti smo.
In ko je spet med nas prišla,
smo vedeli, da Kraševka je hujša od hudiča bla.
Jaz spomladi pljučnico sem staknil
in za tri nedelje sem na kavč se umaknil.

Pa tudi v državi naši stanje ni prav zdravo.
Vse bolj pogosto na ekranu kakšno vidimo barabo !!!
A do sedaj pri nas le Bevk priznal je, da je bil tatič.
Ti zdajšnji ne priznajo nič!!!
A Bevk je bil iz stare šole.
Tem novim pa se nič ne more!!!

Pa so prodali nam hotele, fabrike, parcele...
A vse to niso prisvojili Amerikanci!
Oni so si prisvojili le Melanjo lepo.
Ostali smo za njih le črevo slepo.
To vzeli naši so neznani znanci

v navezah raznih- z Rusi, pa Kitajci in Balkanci...
Kar nekaj teh učilo socializem nas po meru je človeka,
a so pustili nam gomilo dreka.

In tudi v vladi naši nekaj skoz se plete,
a to ni za javnost, posebno za nas »kmete«.
Ko mi kaj izvemo je že prepozno
in vlaki že v nasprotno smer se voz'jo.

Bog ne daj, da komu rečeš, da je kradel-
Tako j te bo z odvetnikom napadel.
Ta izjav ne daje, da ne bi škodoval barabi.
Na tebe se spravi in te sodišču prijavi...
A postopek tam je drag
in ko ostaneš čisto nag,
razumel boš pojem pravni akt!

A koledar sešteva dan na dan
in če le moremo mi gremo kam.
In z Ado se vzpnemo na Špičasti vrh!
Potem pa nas Mirjam v neznano odpelje.
In mene prevzame nebeško veselje...
Vse že pripravim ,
da še zapoznel rojstni dan z vami proslavim...
A tu mi hudič načrte prekriža-
Osebne ne najdem, ne tu in ne tam
Namesto izleta doma sem, cigan!!!

Sred popoldneva telefon zazvoni,
ko dvignem slušalko- od daleč se zdi-
takrat zažgolijo mi ptičice naše
besede prisrčne iz daljne Hrvaške...
Najlepša vam hvala za tole voščilo,
ki je iz žalosti moje veselje nar'dilo!!!

Ko poletje pripeka mi v hribe gremo.
Si tam hladimo srce in telo:
Cerkno, Okrešelj, Krvavec in Zvoh,
kjer se vidi Slovenija daleč okrog.
Na Pokljuki Angelca nas v vrsto postavi,
nas s telovadbo ogreva. Se dolgo ne ustavi.

V tretje gre rado, gremo na Jelenk,
naslednjič v Ribnico, tud' če ni Ribniški sejem.
A v Radovljici nihče ni kupil srčka iz lecta.
To še en znak je, da srčna kirurgija hitro nam peša!!!
In gori v zvoniku uzrl zverine sem štiri,
ki lajajo besno, jih nič ne pomiri-
Kaj to pomeni sem vprašat hotel,
a vodiča ni več, je že odšel...

In kaj naj jaz mislim si zdej?
Kot bil je rekel Kučan že prej:
Psi lajajo, karavana gre naprej!

Jesen je tu, deževje ne mine.
Kdor bil je na Siciliji obuja spomine...
Jaz tam nisem bil,
ker vršilca dolžnosti nisem dobil.

A v takšnih se dneh mi spomini budijo,
dogodki mi razni spat ne pustijo:
Minister kmetijski nam zemljo prodaja,
Avstrijecem jo snubi, se z njimi pogaja.
Ja vohl, ja vohl strinja se on,
ki bil naj bi naš vlečni konj.
Seveda razume on vse,
le kmetiča za plugom ne!!!
Namesto da bi posadil krompir in solato,
raje je menager z židano rdečo kravato.
Pa še v Evropi nam zašuštral je kraški teran,
zdaj ga točijo Hrvatje ponoči in čez dan!!!
In zdaj imamo tu še zelene, ki skrbijo,
da volkovi kot hrošči se hitro množijo.
Tudi če ovce ne bo več nobene.
Da problem ta se reši,
ministra so dali nam Zajca,
a v čredi tej naši koštrun vsaki ve,
da ob volkovih se zajcem tresejo jajca-

Da to v jezo me spravlja, žena ugotavlja.
Pustim naj politiko, če mar mi je zdravja!!!
In da politika je kurba svariyo me besede stare
in da kurba ima svoje čare, svoje trike in prevare,
da lahko te od daleč v raj zapelje
in lahko te na hitro zmelje!!!

To skusili so tudi oni zgoraj
kaj šele mi palčki spodaj.
Med prvimi pogorel kulturnik je Prešiček.
No. On pač ni sodil v ta vrtiček-
In tudi če bi bil odojek,
mandat končal bi kot osmojek!
Potem je tukaj že Bandeli.
ki pogrnil je na črti celi-
In zopet tukaj Šarec je jasen:
»Ker nisi se obnašal fino,
ne boš več gledal boljši kino!«
»Ne kriv ne dolžen« pravi on.
A bil je kot v salonu slon.
Iz zdravstva utekel je Fakin.

Z bolniško se je rešil ta capin.
Pa en'ga vid'li sendvič so ukrasti.
Tudi ta ni več gor na oblasti!
Pa se možakar je pridušal,
da je to samo poskušal,
pa ga Šarec ni poslušal.

In jaz še v vojsko včasih vtaknem nos,
da vojak slovenski ne bo bos!
V vojakinje ga pa ne vtikam
in Ermenčevo spoštljivo vikam.

Zdaj november je že tu.
Pada dež, pohod gre spet po zlu.
In ko enkrat se napoved zmoti,
jaz uberem po vitovski jo krožni poti,
da noge malo si pretegnem,
da se zvečer pomirjen zlekнем.

Naslednjič v Šempaskih bregovih smo spet se dobili,
Hhdili, jedli polento in se veselili.
Potem nam Darko Istro razkazal je našo:
Medoš, Korte skoz Slame pod Padno.
Tod so na glavah Šavrinke nosile »plenir«,
v njem jajca, pa maslo, sadje in sir.
Med hojo žebrale molitev za mir,
za zdravje domačih, za debel krompir...
Nazaj so nosile kile soli,
razna zdravila, pa žajf, ta fino in zrno kofeta za praznične dni.

Potem smo v Šmihelu spet se dobili.
V strahu pred dežjem Vodice izpustili
in pri Vitovski cerkvi se odpočili.
Pri Sv. Luciji smo oči si umili
in mimo jezerca nazaj v Šmihel prihodili.

Medtem so v parlamentu Angeliko nam izvolili,
ki Angela sicer ni,
je pa po imenu blizu ji.

Ob koncu smo leta še v Brescio odšli,
pa v Sirmione ob Lago di Garda,
kjer graščakov mogočnih smo vidli utrdbe,
z obzidja dol zrl, v vode lesketanje
in v nas so zbudile mladostne so sanje...
Ob večerni smo uri v San Antonio prišli,
da bi jaslice vidli, kjer Jezušček spi,
ki Bog bo postal in svet rešil prevzetnih ljudi.
Ob tem pomislim na bogove te naše,
ki tudi rojevajo se v zvezde nekakšne nam svitu,

le da ne v jasliah
ampak pri koritu.
Spet gremo v avtobus, kjer zapoje naš zbor,
ki na sedežih zadnjih ima svoj kor.
Potem še mi dodamo svoj glas,
da veselo se sliši sopran ali bas.
Ob povratku nazaj smo glažke dobili
in jih s penino nalili
ter zaželeli, da v novem letu zdravi in srečni bi bili!!!

Zdaj pozabil sem na rimelne,
le nekaj cvekov mi je ostalo še.
Lepih je bolj malo bilo,
je vse bilo bolj grčavo.
Je nekaj b'lo jih tud' čez les.
A takšen je pač ta moj les.
In kar mi cvekov je ostalo,
najraje bi komu od zgoraj v glavo kakšnega zabil,
če se ne bi prehitro zvil!?